

Afsnit I

Købesummens betaling

Til artikel 54

Køberens forpligtelse til at betale for varen fremgår af artikel 53. *Artikel 54* fastslår videre, at forpligtelsen til at betale for varen også omfatter sådanne forberedende foranstaltninger, som er nødvendige for, at betaling skal kunne ske. Det kan være spørgsmålet om at åbne remburs, ansøge om en bankgaranti eller om tilladelse til at udføre det pågældende beløb, at anmode om valuta til betalingen eller at foretage andre foranstaltninger, som er en forudsætning ifølge lovgivningen eller andre bestemmelser.

Det er en følge af bestemmelsen, at en undladelse af at foretage sådanne foranstaltninger i tide vil være en misligholdelse af forpligtelsen til at betale for varen og ikke blot forventet misligholdelse. Sælgeren kan dog efter artikel 63, fastsætte en yderligere frist, inden for hvilken køberen skal opfylde sine forpligtelser. Denne mulighed foreligger således også med forsinkelse med de eventuelle foranstaltninger, der er en forudsætning for, at betalingen skal kunne finde sted. Under hensyn til, at en misligholdelse af forpligtelsen til at betale for varen normalt må anses for at være en væsentlig misligholdelse, kan ophævelse komme på tale, hvis opfyldelsen ikke sker inden for den frist, som sælgeren har fastsat.

Købelovens § 28 svarer i et vist omfang til bestemmelsen i artikel 54.

Til artikel 55

Artikel 55 vedrørende spørgsmålet om, hvilken pris køberen skal betale, hvis prisen ikke er blevet aftalt enten udtrykkeligt eller stiltiende, og aftalen heller ikke indeholder nogen anvisning om, på hvilken måde prisen skal fastsættes.

I bestemmelsen forudsættes det, at der er indgået en gyldig aftale, uden at prisen eller beregningsmåden følger af aftalen. Udtrykket »aftale er indgået på gyldig måde« indebærer en henvisning til artikel 14. I denne bestemmelse angives, hvornår et forslag om at indgå en aftale er tilstrækkeligt præcist til at kunne udgøre et tilbud. Blandt betingelserne nævnes, at forslaget udtrykkeligt eller stiltiende skal fastsætte prisen eller give en anvisning på, hvordan prisen skal fastsættes.

Artikel 14 er ikke bindende for en stat, som har taget forbehold vedrørende del II af konventionen. Under hensyn til, at visse stater, herunder Danmark, Finland, Norge og Sverige har til hensigt at tage eller har taget et sådant forbehold, er artikel 55 udtryk for, at man i disse stater accepterer, at en aftale kan kom-

me i stand, selv om den ikke indeholder noget om prisen. I stater, som ikke har taget et sådant forbehold, vil dette tilsyneladende ikke blive tilfældet, og det må derfor antages, at man i en sådan stat kan komme frem til, at der ikke er afsluttet nogen gyldig aftale.

Hvis aftalen er gyldig, skal parterne anses for at have henvist til den almindelige pris på tidspunktet for aftalens indgåelse for varer, som er solgt under nogenlunde samme omstændigheder, som de der gælder for den pågældende handel. En sælger, som derimod vil forbeholde sig retten til i stedet at opkræve den pris, der er almindelig på tidspunktet for leveringen, må således forbeholde sig dette i aftalen.

I modsætning til konventionen indeholder købeloven ikke en tilsvarende præcisering af prisen for varen, idet køberen efter købelovens § 5 skal betale den pris, som sælgeren kræver, for så vidt det ikke kan anses for ubilligt, når prisen ikke er aftalt.

Til artikel 56

Hvis prisen skal beregnes på grundlag af varens vægt, skal nettovægten ifølge denne artikel i tvivlstilfælde lægges til grund ved beregningen.

En tilsvarende regel findes i købelovens § 8.

Til artikel 57

Artikel 57 præciserer det sted, hvor købesummen skal betales. Den får betydning dels ved spørgsmålet om, hvem der skal bære følgerne af, at de midler, som anvendes ved betalingen, slet ikke kommer frem til det sted, hvor betalingen skal ske, eller ikke kommer frem til tiden, dels ved spørgsmålet om, hvem der skal bære de forøgede omkostninger ved, at der sker en ændring for så vidt angår betalingsstedet.

Det fremgår af stk. 1, at parterne kan aftale det sted, hvor betalingen skal ske. Dette følger også af artikel 6. På dette punkt kan der imidlertid være anledning til at understrege bestemmelsens deklatoriske karakter, bl.a. fordi sælgeren ofte, ved i en faktura at opgive en bestemt betalingsplads f.eks. en vis konto i en bank, må anses for at have accepteret, at betaling sker på den pågældendes konto.

Hvis betaling ikke skal ske på noget andet sted, skal den efter stk. 1, *litra a*, ske der, hvor sælgeren har sit forretningssted. Det fremgår af artikel 10, at hvis sælgeren har flere forretningssteder, hvortil aftalen eller dens opfyldelse har tilknytning, skal det forretningssted, hvortil der foreligger den stærkeste tilknytning, være afgørende. Ved valget af det afgørende forretningssted skal ikke alene tages hensyn til betalingen, men også til aftalen og dens fuldbyrdelse i sin helhed.